

1892

I. ÉVFOLYAM 1891

4. SZÁM.

NAGYVÁRAD, ÁPRIL 26.

BACOLK

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URL-UTCZA 5. SZÁM.

LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	frt.
Fél évre	-----	4	"
Negyedévre	-----	2	"

Egyes szám ára 16 kr.

SZIGLIGETI EDE.

Csendesen pihenő, koszoruzott dalnok;
 Szellő simogatja virágos sirhalmod.
 Szétomló por, hamu:
 Szigligeti Ede!
 Fejfád körül leng az
 Emlékezet szele.
 Az esti fuvalom susogva lengedez;
 Hozzád minden költő verseket zengedez.
 Vezérczikket irkál
 Rólad a szerkesztő
 És tárczákat karczol
 Sok fiatal kezdő.
 Nem panaszkodhatsz, hogy hamar elfedünk;
 Hétfőn, kedden, szerdán, mindig *emlegetünk*.
 De jobb, hogy örökre
 Lehunyta a szemed;
 Mert ha élnél, akkor
 A csuklás ölné meg.

BAGOLY.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

IV.

DÚS LÁSZLÓ.

Mottó: Czifra szüröm szegre van akasztva.

Ezelőtt negyed századdal *Reich* László volt.
 Akkor magyarosította nevét, amikor nem ötven
 krajczárba, hanem öt forintba került. Ebből kiszá-
 mithatja minden okos ember, mennyivel különb magyar
 ő, mint azok, akik a mostani olcsó világban okku-
 pálnak maguknak — magyar fülnek jól hangzó —
 történelmi neveket.

Hanem azért akadtak emberek, akik ráfogták, hogy
 — zsidó volt valamikor.

Ne tessék hinni! *Reich* László lutheránusba oltott
 katolikus, igazi sváb csemete.

„*Bikis*“ vármegyében, ott is „*Bikis*“ városában
 született, tehát azon az áldott, jó fekete földön, melybe
 ha ocsut vetnek is, tiszta, még pedig olyan aczélos
 tiszta buzát terem, a minek párja nincsen heted-hét
 országon. Ha ilyen csodát produkál az a jó fekete
 föld, miért ne változtatta volna át a lutheránusba
 oltott, pápista svábot, jó magyarrá?

*

Dús László, a szélsőbali hívek szerint szökevény.
 Elhagyta a régi tábornok, hogy kövesse *Tiszát*, akinek
 éveken át Saulja volt a „*Szabadság*“-ban, anélkül,
 hogy a generális tudott volna róla valamit.

A szélsők, midőn közülök megugrott, ilyen rendőri
 körözüvényt bocsátottak ki.

Neve: Dús László (előbb: Reich.)

Állapota: nem tudódik.

Kora: 48-as volt és most 67-es lett.

Vallása: hitehagyott.

Arcza: gömbölyű, mint a kugli-golyó.

Haja: kuszára nyírott, vöröses szőke.

Szemei: szelidek, mélék.

Szája: harcsa.

Nyelve: közönséges veres, a vége fele hegyes.

Fogai: állítása szerint épek. A bölcsességfoga —
 csodálatos ellentétéül sváb voltának — ifjabb korában
 megvult, 40 éves korában pedig kitört, amit fényesen
 igazol azon körülmény, hogy a régi zászlót elhagyva,
Csanády bátyánkat nem akarja ismerni, daczára
 annak, hogy egykor fiskálisa volt.

Termete: rendes, poczakos. Öltözködésére nem sokat
 ad. Télen keeskebőr süveget, nyáron pedig tilángle
 kalapot visel.

Különös ismertető jele: szereti a heringet.

*

Valóban Dús László néhány metamorfózison már
 átment.

Mint említettük: svábból igazi magyarrá lett, még
 pedig olyan igazi magyarrá, aki Svábia nyelvével sem
 áll valami jó viszonyban.

Édes anyanyelvét nem felejtette el, hanem — meg
 sem tanulta soha.

Volt 48-as. Nem tudjuk, ő inspirálta-e az átfordulás
 tekintetében *Komlósy* Pált, vagy ez őt. Annyi bizo-
 nyos, hogy míg Pál bátyánk irodájában dolgozott, az
 úri-utezai Bartos-házban; Habókay Józseffel együtt,
 erősen mentették a hazát.

A három férfiú triumvirátust alkotott. *Deák* haza-
 áruló volt, *Tisza* Kálmán nem elég radikális.

Kossuthra, *Irányira*, *Böszörményi* Lászlóra, *Csa-
 nádya* Sándorra esküdtek mind a hárman és vérüket egy
 közös edénybe csorgatván, megpecsételték az esküvést.

Ilyen előzmények után került a Körös-utezára lakni,
 hol politikai eszméit termékeny talajba vethette el.

Ha Párisnak van St. Antoin-ja, Nagyváradnak van
 Körös-utezája.

Itt laknak a tímárok, esziamdiák, kik mialatt a
 bőrt csávazzák, igen erős emótiót éreznek magukban
 arra: bárcsak a mamelukok bőrét dolgozhatnák ki.

Itt fedezte fel Dús nem ugyan St. Just-ot, hanem
 N. Justhot, a ki egy kis szatócs-boltban gyufát, szegfü-
 szeget, borsot és kocsikenőcsöt árult.

Dús László nem hiába fedezte föl N. Justhot, mert
 ez az ember jó volt neki a többihez, a diadal-szekér
 rudja mellé. A koesi, melynek bakján hősünk ült —
 egyenesen tartott kitüzött célja felé.

Meg kell adni, hogy a 48-asok Nagyváradon soha
 nem voltak, talán nem is lesznek többé olyan hatal-
 masok, mint Dús vezérlete alatt.

Mint a «*Szabadság*» — akkor még szélsőbaloldali
 ujság szerkesztője — elhasalt egy sajtópert, melyet

1892!

Dus László.

ő indított; kiállott egy követválasztást, mint követjelölt, nem csekélyebb emberrel szemben, mint *Teleszky* István. Próbált szerencsét a bihari választó kerületben is; — míg utoljára kipolitikuskodta magának a városi főügyészséget.

Itt következik aztán a vis inertiae. A szélsők táborában levő nagy férfiak látván a fényes eredményt, gondolták magukban: hátha nekik szintén sikerülne az, a mi vezérüknek sikerült?

Kunyhóssy János, Keledy József, Déry János, N. Justh Sándor, és Kálmán Józsi megkezdték a frondörködést.

Kunyhóssy követ akart lenni, Keledy meglegedett volna a vármegyei főügyészséggel, Déry Jánost kielégíti talán egy kis pártvezérség, N. Justh-ot a városi főszámvevői állás.

Azonban elkéstek! Nagy-Körös-utca felébredt és azt mondotta: engem ugyan nem tesz többé senki lóvá.

Annyi mégis sikerült a vezérségre vágyó férfiaknak, hogy Dús László elkedvetlenedve, közzéjük csapta a gyéplőt s leszállott a bakról; azóta hol egyik, hol másik ül ottan; de a kocsi megfeneklett a posványban és aligha visz valakit többé a célhoz.

*

Kedvét veszve, elkeseredve, Dús László akként cselekedett, mint ithacai Ulysses. Elhagyta a szűkebb, hálátlan pátriát s elment a magyar mérnökök és építésszek által 1881-ben rendezett kirándulás alkalmával Fiumébe tengeri rákot, pókot, branzinót enni.

Megnézte a Quarnerót, bebukkant Zarába, Polába; ivott isztriai vörös bort: hallotta sikongni, ordítani, bögni a Bórát: kiállott egy vihart a haragos Adrián.

Az „*Archi-Duce Ferdinandó Maximilianó*“ hajó fedélzete tanubizonyságot tehet róla, hogy itt már „nyilatkozott“, amit egyébiránt utána, ugyancsak az Adrián, ugyancsak az említett hajó fedélzetén megtettek: Örley Kálmán, Szunyogh Péter és a szép barna ifju, a megyei Papp János.

Mikor haza jött Dús László, ki volt cserélve.

Rác Miskának két hétig alig birta elbeszélni: hol járt, mit látott. Aki eddig Körös-utczáról csak a Sárret fővárosáig ment, hogy Habókay József „*Ökörusztató*“-i kertjében megsüsse a szüreti szalonnát s ráöntse a rabvallató nektárt: egyszerre olyan magasan levőnek érezte magát, olyan nagy látkört ért be két szemével, mint a csósz, ki a magasra nőtt kukoricza-erdő közepére hevenyészett „*álló*“-ról lesi a tilosba csapó lovat és a tengeri-tolvajt.

Ez időtől kezdve a Körös-utczai viszonyokat is más szemüvegen nézte.

Neczpáli Justh nem volt többé előtte nagykereskedő.

Meghasonlott maga-magával is. Kezdték a „*Szabadság*“-ban olyan mameluk-izü cikkeket közölni, melyekre Keledy, Csobánczy Lajos, Kunyhósi, legfőképpen pedig Vitéz Vennes Mihály, az engesztelhetlenek kenyel-futója, elképedve verték félre a harangot.

Árukás! hangzott a hazafiak táborában. Eladta a hazát! hönpölygött tovább a riadalom; a vérdíjból házat vett a Fő-utczán!

Ezen a beszéden ő csak mosolygott.

Erőltetett mosoly volt az; Keledy szerint nem egyéb, mint álarcz a bős lelkiismereti furdalások eltakarása!

*

Jött aztán Tisza Kálmán képviselővé választása. Saul egyszerre átvedlett Pállá. Ostentative Tiszára szavazott nemcsak, de a szélsők arisztokratáját, a «Vörös Herczegh»-et is magával vitte, aki tüntetőleg követte mesterét.

Midőn bős Keledy et consortes ezért neki mentek, megirta nevezetes cikksorozatát: „*Miért szavaztam én Tisza Kálmánra*“ czim alatt. Azóta van olyan híve a nyugalmazott generálisnak, mint akár *Beöthy* Andor, akár *Sal* Ferencz.

Hősünknek, a volt miniszterelnök iránti rajongása annyira ment, hogy midőn fő-utczai házat újra fedette, egyidejűleg riktó színű cserepekből kirakatta ezt a dicsőséges két betűt: **T K** mintegy jelezve a ház gazdájának politikai átváltozását.

De nemcsak nagy politikus, hanem nagy irodalmár is Dús László. Ir történelmet, vezérczikket, perbeszédet, verset.

Ujabbán Apollóval sokat kaczerkodik s annyi rimes zöldséget termel, hogy az itteni lapok már nem győzik a piacra hordani és nem akarnak concurrentiát csinálni a zöldség-termelő bolgároknak.

Segit azonban magán. Spenót-termelvényeit Aradra küldi, hol *Iványi* Ödön szerkesztő szokta azokat kitálatni a backfischeknek, akik bizonyára elmerengve gondolják: ah! milyen szép, kedves ifju lehet ez a Dús László!

*

Mint városi főügyész, el kell ismerni, derekas munkát végzett és végez. Hajdanában, elődei idejében, mindig üres volt a város kasszája; most tele van. A bérlők és javadalmások fizetnek, mert különben baj van.

Szereti városát, ha *gavallér*, ha pontosan fizet, ha hitele van, mikor kell. Nem sajnálja a költséget, a bélyeget, csak hogy hasznot csináljon; képes háromszor-négyszer lenyalni egy stemplit a város érdekében.

Mint a fentiekből is látszik, Nagyvárad főfiskálisa szereti a változatosságot. A mult év végén kecskeszakállat is leborotváltatta, valószínűleg politikából, hogy a „*Bagoly*“ piktora le ne tudják rajzolni; de csak azért is prémmel örökitettük meg e nemes arczvonásokat; mert hiszszük, hogy megnöveszti nemsokára.

Hiú ember ő és folyton verseng a nagy gondolkodóval, Rác Mihályal.

Mihály nem kaszálja már a sarjut; bizonyos dolog, hogy László úr sem fog hátrább maradni.

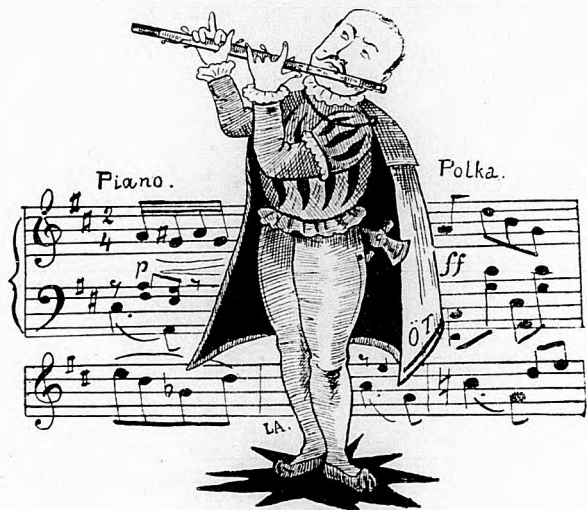
Igazsága van a főstemplinalónak: szép testben lakik a szép lélek.

Bum-Berde.

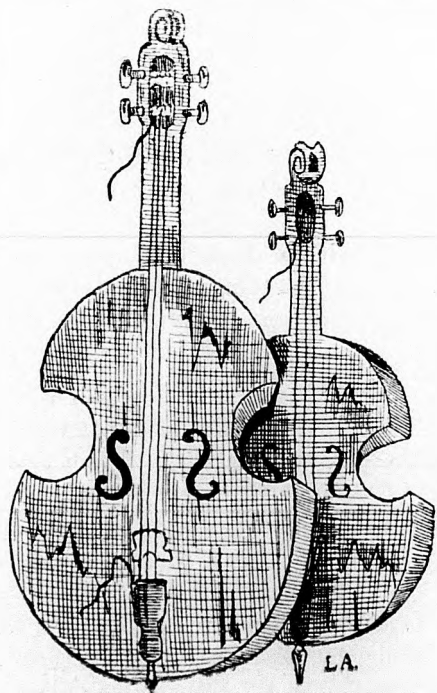

Hulló csillag.

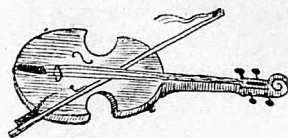
— Spanyol románcz. —

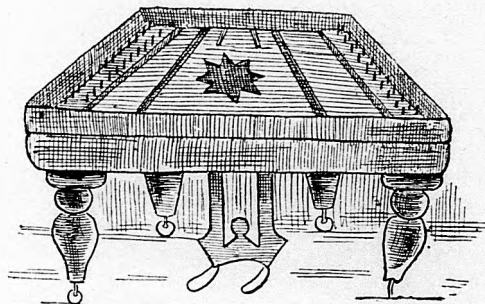
Don Miskárosz a derék grand.
 Madrid első hidalgója,
 Alszik selyem paplan alatt:
 Körme karmolja a falat,
 Hej, mert álma rémes, kínos.
 Fejébűjja hevül, izzad,
 Szakad róla a verejték.
 Rikoltozó, gonosz kuvik,
 Szárnyas egér, kandur macska,
 Tűzlobbanás, öreg asszony
 S az ég tudja még miféle
 Szívszorító látományok
 Jelennek meg ágya körül.

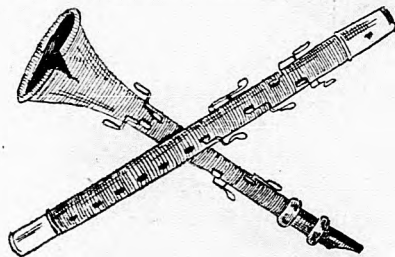
Elkezd búgni a nagy bőgő:
Düvő, düvő, rossz a bordám:
 Rázendül a gordonka is:
Ájnye, ejnye, hol a gazdám?
 Lepattant a réz húr rólam
 És elkorhadt, ócska kulcsom.

Sirni kezd a kis hegedű:
Czini, czini, derék don, te
 Rám se nézel, meg se látol?
 Szétszakadt a vonóm szőre.
 Hozass finom lószórt reá.

Megzendül a czimbalom is:
Csinga, csüng a sánta lábam;
 Széjjel pattant a bokája,
 Kiesett a karikája.
 Előkelő don! ez szégyen:
 Esztergályost hívass ide.

Tülü, lülü, — szól a flóta —
 No az ilyen még se járja!
 A billentyűm rozsdás, görbe
 És szelelek itt is, ott is.
 Igazad van kedves rokon,
 Biztatja őt a klarinét:
 Én is jajgatok, mert nézzed.
 Szétrepedt a kürtöm széle.
 De nincs a ki megcsinálja.

*

Erre már felszerken a grand
 Don Miskárosz, a hidalgó
 És szeméit dörzsölgetve,
 Félig alva, félig ébren,
 Így kiált fel: Csend legyen!
 Lázadók, ti mit beszéltek?

Pérez elég van s utalok
 Annyit, mennyi nektek kell;
 Fizet az én pénztárnokom
 Értetek, rongy hangszerek!
 A lázadók felkaczagnak:
Düvö, düvö, ejnye, ájnye,
Csünga, csünga, ezini, ezini,
 Furcsa beszéd: *tülü, lülü*;
 Ébredj jó grand: álmodol!
 Hüvösön ül a pénztárnok
 És a pénz, az nincs sehol.
 Don Miskarósz fejéhez kap.
 Kingrik az ágyból nyomba
 És beszél a telefonba.
 Jön a válasz, hogy nem álom.
 De szent igaz és való:
 Börtönben ül a pénztárnok.
 Madrid hulló *Csillaga*.
 A derék grand nem hiszi: sőt
 Hinni nem is akarja;
 Úgy gondolja *ezélszerübbnek*.
 Megkérdezi őt magát.
 Felöltözik szép ruhába;
 Vállára vesz díszes köntöst
 És nyakába spanyol gallért;
 Fegyverét, a fénylő csákányt,
 Oldalára köti fel.
 Holdvilágos éjszakában,
 Kiáll flótával a gyepre
 S nézi, nézi az eget:
 A ragyogó égi testek
 Millióit, ezreit
 És dalra gyűjt nagy kevélyen:
Tülü, lülü, Csillagom!
 A mi pénzünk hol vagy?
 Az ég néma; de egy bolygó
 Nyelvét nyujtva, így beszél:
 Dicső nagy ur! ne neheztelj,
 Bűnös vagyok, az igaz;
 De lásd, ilyen égi testre,
 Miért biztad pénzedet?
 Szent Dávid, a sáppadt öreg,
 Törül metszett rokonom
 És miként ő hajdanában,
 Én is *elhegedültem*, mit
 Ide adtatok nekem.
 Don Miskarósz, a derék grand,
 Madrid első hidalgója,
 Falba nem verte fejét;
 Csak fültövét vakargatta
 És újra az ágyba feküdt,
 Álmodozni csendesen.
 Alig hunyta be a szemét,
 Kezdődött a rémes koncert,
 Az iszonyu hangzavar.
 Megzendült ismét a flóta,
 Zokogott a czimbalom,

A nagy bőgő zsörtölődött,
 A klarinét jajgatott.
 És sirt, ritt a kis hegedű.
 Fájó hangon. szomorun.
 De egyszerre elhallgattak;
 Mert miként egy oroszlán,
 Mélyről fakadt hangokon.
 Búgott a vén zongora:
 Törpe lelkű kishitűek!
 Némüljatok lázadók!
 Ismerhetnétek e férfit,
 Feje és a keze vas.
 A mihez kezd megteremti
 És terveit végrehajtja:
 Sárban nem marad soha!
 Újra épít a romokra:
 Lesz húr, vonó, lószőr, láb
 S a megzavart „*Harmonia*”
 Nemsokára helyre áll.

L. A.

KÜLFÖLD.

Belgrád, ápril 24. (Eredeti sürgöny.) Milán király Monakóból a következő sürgönyt intézte a királynéhoz: Egyetlen Natáliám! Bocsáss meg, elismerem hibáztam; jer utánnam és szeressük *egymást*. Erre a sürgönyre a boszut lihegő, engesztelhetetlen Natália a következőket válaszolta: utánnad nem megyek, de jól van; azért szeressük *egymást*, te is egy *mást*, én is egy *mást*.

*

Fridrichsruhe, ápril 24. (Eredeti sürgöny.) Bismarck herczeg tegnap délután talpig feketébe öltözött és halála évfordulóján meglátogatta a jobblétre szenderült birodalmi kutya, a felejthetetlen *Tyras* sirját: melynek sirkövére a következő verset írta: elhagyott a nemzet, könnyes szemmel látom, csak te voltál hű halálig, egyetlen barátom.

*

Lissabon, ápril 25. (Eredeti sürgöny.) A király kedvence *Liza* bon, meghalt; ő felsége legjobban busul azon és gyászolni fogja egész tavaszon.

*

Zürich, ápril 25. (Eredeti sürgöny.) Pietró Reding az öreg tókalsó; Itel Reding dedunokája, tegnapelőtt párbajt vívott a makk felső, Tell Vilmos családjából származó Tell Mihálylyal és a fiatal Reding egy mester-lövessel lepukkantotta ellenfele kalapjáról a makkot.

*

Kréta, ápril 25. (Eredeti sürgöny!) A kormányzó szigorú rendeletet adott ki, melyben a korcsmárosoknak megtiltja, hogy Krétában duplán írjon a kréta.

IRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

— Özvegy Etsedy Albert sajátkezű költeményei. —

Egy köszívü emberhez.

Késő ősszel és tavasszal,
 Szivem sajog szüntelen;
 Keblem telve van panaszszal;
 Mert bús az én életem.
 Van nekem egy ellenségem,
 Ott lakik a Bémer-téren:
 Neve neki *Rusz Kari,*
Álszent; muszka hazafi.
 Kalácsot aprít a tébe,
 Nagy úr vagyok azt mondja;
 Sokan járnak üzletébe,
 Hízelegni van gondja;
 Mert ő abból hasznot merít,
 Vendégeknek asztalt terít,
 Kiket hajlongva köszönt
 S a tsészébe kávént önt.
 Néha hozzá is betértem,
 Keresve társaságot;
 Koldus módra sohse kértem,
 Látva több uraságot.
 Festményemet bemutattam
 S hogyha pár hatost kaphattam,
 Öröm volt az életem;
 Mert megdagadt a zsebem.
 De rám rivalt az a *vad pék,*
Káromkodva veszettül,
 Hogy én és a nagy olajkép
 Az utcára kirepül.
 Be ne lépjek üzletébe;
 Mert életemnek lesz vége.
 Én ám tőle nem félek,

Nélküle is megélek.
 Átkom utól fogja érni;
 Mert könnyelmű lisztféreg;
 Kusza nadrága van néki
 És ő abban sem fér meg.
 Sokat akar, mint a szarka,
 Kártyát szorít korpás marka
 És akárki meglássa,
 Tönkre teszi a kártya.

A szerkesztő úrhoz.

Uj lapot szült ez a tavasz,
 Megverseltek engemet.
 Van nálam erre is panasz;
 Mert kiírták nevemet.
 Hiába vagyok bus, komoly,
 Mégis megrugott a *Bagoly*
 S mondá, hogy mint a hó lé,
 Olvad értem *Csicsóné.*
 Sőt még azt is rám kenték már,
 Hogy én bomlok utánna,
 Pedig olyat mondani kár
 Alap nélkül, vaktába.
 Lehet, hogy mivelt, kellemes,
 De nem vagyok én szerelmes;
 Hogy is lenne lehetőség,
 Oly nőbe, ki nevétség?
 Keserüségem elnyelem;
 Szivem, lelkem, vérező;
 Mert nincs oly hölgy, kiért keblem
 Lenne lánggal érező.
 Bármily czifra, bármily diszes,
 Habár gazdag, habár híres,
 Ne vessen szemet reám;
 Mert csak nem lesz a babám!

Félreértés.

A király budapesti tartózkodása alkalmával meglátogatta az igazságügyminisztériumot is.

Az uralkodónak mindenkihez volt egy pár szava és mindenre kiterjedt a figyelme.

Többek közt az irodába is betekintett, a hol négy makaróni termetű, üres gyomrú diurnista várta a ritka vendéget.

Egy levegővel bélelt Sanyaró Vendel, a ki szenvedélyes virágtenyésztő volt, az ablak mélyedésbe, a legöblösebb cserép mellé huzódott nagy szerényen.

Ő felsége félig-meddig a virágra tekintve, megszólítja a napdíjast és azt kérdi, hogy: mi a neve?

— Kaktusz, felséges uram!

— Talán maga botanikus? kérdezte mosolyogva a király.

— Nem vagyok én botanikus felséges uram; hanem római kathólikus.

ÚJ DON S Á G O K.

— **Személyi hírek.** Daru Mátyás, Fecske Péter és Gólya Gábor vízi mérnökök, nyári tartózkodásra körünkbe érkeztek és a «Fészek»-hez címzett fogadóba szálltak.

— **Aristoteles sirja.** Dr. Waldstein a cambridgei egyetemen a régészet magántanára, böötiai ásatásai közben, állítólag ráakadt az Aristoteles csontjaira; de a nagy tudós koponyája üres volt, mint egy lopótök.

— **Ujítás.** Minapi felszólalásunk használt, a mennyiben a kir. adóhivatallal szemben levő petroleum lámpába új belet illesztett a hatóság. Hiába, Nagyvárad halad!

— **Jótekonyság.** Kupecz Gergely a jótekonyságáról ismert ember-barát, a dömrödi iskola tanuló részére, homoki birtokáról egy szekér finom porzót ajándékozott; a nemeslelkű férfinak a közoktatásügyi miniszter köszönetét nyilvánította.

— **Névváltoztatás.** Puff Henrik kalotai lakos, vezeték nevét belügyminiszteri engedéllyel Puff-re változtatta.

— **Körözés.** Togyinkás Jevát tolvajlás miatt országszerte körözik; e jeles eselédnek egy kis szepő van a háta közepén s erről könnyen rá lehet ismerni.

TÖRVÉNYSZÉKI CSARNOK.

(Eredeti beadvány.)

Tekintetes fitervinszig!

Csatolom ezen panasz levél alazatosan, mer szeretném, ha elkülömnéne az felesigemtul; a ki hun igy, hun ugy; hun erre, hun arra; de minditig sak a baj csinálgatya.

Vót nekem már felesig három; de ilyen egy se nem vót, mint ezt a negyedik, a Bubujkás Katicza.

A tobbi meghotta csendesigbe, bikesigbe, hamarjába; de ez a Katicza, már hét esztendő uta sem akarja a maga rendes utyára térnyi.

Van gyermek doszt; én asztat nem banok; oszuk szit, csak menjunk szit; három neki, három nekem.

Mer instalok a giráli fitervinsziget, a Bubujkás Kati nem tudja fézni, nem tudja kenyir dagasztanyi, nem akarja musnyi, nem akarja engem puszikálnyi, hát ha nem akarod én velem semmi sem csinálnyi, akkor eredj el zenyém házamtul.

Fizetek én a keltség; a stempli, a mi kell; a papiros a mibe keril; mer nekem a Bubujkás Katicza testtúl, lelkestúl sem nyem kell, sem nyem kívánok; én nekem szuksiges másik házizasszony, fris felesig, a ki tudja szoba sepregetnyi, rántás habargatnyi, kenyir dagasztanyi és az én pófácskamat czirógatnyi.

Magamat a tekintetes fitervinszighez tisztelettel ajánlok,

Duhi Máté, m. k.

Jó mondás.

Mikor Komlósy Pál bátyánk a „Bagoly”-ban meglátta a saját arczképét, haza ment és földhöz vágva hegyes turi süvegét, felkiáltott: az is bolond, a ki pártolja a szabad sajtót; kár volt azt megadni.

Iszonyu dolog ez! Engem is le mertek már pingálni; hozzá még az ölembe festették azt a csecsemő kutyát is. Az öreg úr ebédelni sem tudott. A gombóc a torkán akadt, a sóska mártás pedig végig csorgott a bajuszán és mérgében a kitoló-fánkot is megpaprikázta.

Délután elment hűtözni a szabadba.

A Széchenyi-téren rákiált az öreg urra egy kis diák: «Pali bácsi! mondja csak, a «Bagoly» képén kit tart maga az ölében?»

Az öreg honvéd mosolyogva felelt: «Hát kérlek szívesen, nem ismeritek? Lovassy Andor bátyátok az kesi korában; mert hej, nagy kutya ám az!»

Erre a derék férfiú sarkon fordult, kiengesztelődött és most mindenkinek mondja, hogy visszaadta a költsőt.

Mi pedig örömmel közöljük ezt a jó mondást; nehogy Pali bácsitól hallja meg valaki.

Szerződött vendég.

Ugyan kérem, hogy tudott meghízni ezen a sovány kosztón?

Jaj édes barátom, engem rendes fizetéssel szerződött vendégnek ez a fogadás: sörrel hizlal és a kirakatba ültet, hogy a vidéki embereket lépze csaljam.

A szerkesztő postája.

G. K. (Budapest.) Ling-Long hosszan kong-bong; de meg nagyon komor-komoly nyers-vers; a «Bagoly» nem él ilyen eledelekkel. — **P. Á.** (Sopron.) A költeményeket nem használhatjuk, gyengén csatannak. — **K. S.** (Helyben.) Egyszer s mindenkorra kijelentjük, hogy kéziratokat vissza nem adunk; a papir kosár éhes. nem lehet üresen a gyomra. — **Etsedy Albert.** (Helyben.) A szép költeményeket megkaptuk s mint láthatja, kissé simitva, mai számunkban közöljük is. — Több kéziratról a jövő számban.

1892!

H I R D E T É S E K.

Legújabb divat.

MITTHEILER EDE

férfi-szabó

Olaszi, Fő-utca, Orsolya-apácák zárdája mellett.

Ajánlom a **tavaszi** és **nyári** idényre **bel- és külföldi szövetekkel** dusan berendezett üzletemet.

A n. é. közönség b. pártfogását kérve maradtam

kiváló tisztelettel

M i t t h e i l e r E d e.

Gyors és pontos kiszolgálás.

Vidékre mintákat bérmentve.

Legolcsóbb árak.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

Van szerencsénk a n. é. közönség szives tudomására juttatni, hogy a mult év október havában

ATLASZ és WEISZ

czég alatt Nagyváradon egy **rum** és **likör**-gyárat rendeztünk be, dusan felszerelt raktáruakban tartunk mindennemű **crème-liköröket; bel- és külföldi rumot és théat**, valódi francia **Cognakot** és minden e szakmába vágó különlegességeket.

Raktárunkat *Felsőpecze-utca 99 szám alatt, telephon-állomással ellátott irodánkat pedig a Kert-utca 250. sz. alatt lévő Zsiga-féle házban tartjuk.*

A nagyérdemű közönség szives támogatását kérve, kiváló tisztelettel

ATLASZ és WEISZ

rum és likör gyárosok, szesz és pálinka nagykereskedők.

Vendégfogadó- és kávéház-megnyitás.

Van szerencsém Biharvármegye és Nagyvárad város nagyérdemű közönségét értesíteni, miszerint az ipartestület tulajdonát képező, volt **Bucsányi-féle**

„Nemzeti szállodát”

12 vendégszobával, kávéházzal,

téli- és nyári-étteremmel

több évre kibéreltem, azt a kor igényeihez mérten ujjaalakítottam és **vendég-szobáimat és kávéházamat e hó 22-én megnyitottam.** Éttermemet azonban csak e hó végével nyitom meg, miről külön értesítést fogok kibocsájtani.

Midőn ezek tudomásul vételét kérem, egyszersmind az eddig számos éveken át irányomban tanúsított szives bizalmukat megköszönve, azon kéréssel fordulok a n. é. közönséghez, kegyeskedjék vállaltomat nagybecsű pártfogásával támogatni. Igérem, hogy **jó italokkal, Dréher-féle legkiválóbb minőségű sörrel, jó borral, jó ételekkel** és pontos szolgálatot fogok kifejteni.

A n. é. közönség b. pártfogását kérve, maradtam

alázatos szolgája

S ü c h J ó z s e f,
a „Nemzeti szálloda” bérlője.

KALENDA JÁNOS

műipar-áru raktárában
Nagyváradon, Szt-László-tér

legjutányosabban beszerezhetők:

UTI-LÁDÁK, BŐRÖNDÖK mindennemű utazási czikkek, továbbá **Vadász-fegyverek** és **revolverek**, angol disznóbőr **nyergesek** és **lovagló-kellékek**, ugyszintén **gyermek kocsibölcsők**, Adler-féle **tajték-pipák**, **pénz- és szivartárczák**, **sétabotok**, **kalapok**, **nyakkendők**.

Alkalmi ajándék tárgyak és gyermekjátékok legnagyobb választékban.

10

SCHMUTZLER JÁNOS

mű-órás

Nagyváradon, Olaszi Fő-utca, a „Magyar Király”
kávéházzal szemben.

Ajánlja a n. é. közönség szives figyel-
mébe dús választéku **óra-raktárát**, hol
mindennemű és legjobb minőségű órák,
rendkívül jutányos áron kaphatók. Ócska
órák becseréltetnek és a **legmagasabb**
árban bevételnek. Mindennemű **óra-javi-**
tások gyorsan, pontosan és olcsón tel-
jesítettnek.

Kiváló tisztelettel

Schmutzler János.

7

Férfi-, női- és gyermek harisnyák.

SILBERMANN MÁRTON

NAGYVÁRADON,

Zöldfa-utca, Zöldfa szállodával szemben.

Ajánlja mindennemű

szövet, kézmű, u. m. vászon, chifon,
kreton, voile, oxford, sephir és kanavász
raktárát.

Női- és férfi fehérneműek, mell-fűző (mieder),
nap- és esőernyők.

Paplan és pokróczok.

9

Mindennemű szövetek és kendők nagy választékban.

Gombok és szabó-kellékek.

Osipke, sallag, czéna és pamut.

LANG JÓZSEF

Nagyváradon, Olaszi, Uri-utca, Hügel-ház

ajánlja a mélyen tisztelt közönségnek

könyvnyomdáját

nyomatványok leggyorsabb és jutányos áron elkészítésére.

Továbbá előfizetésre ajánlja

„NAGYVÁRAD”

ezimű politikai napilapját, mely függetien irányu és a legolcsóbb helyi lap.

Lang József nyomdája Nagyvárad.